

tages i den Form, den her ligger for os, for at gøre det muligt, at Danmark kan tiltræde Berner-Konventionen, naar man i øvrigt finder dette rigtigt. Artikel 7 i Berner-Konventionen gaar ikke nær saa vidt som § 15 i det foreliggende Forslag. Det hedder i den paagældende Artikel, at „i intet Tilfælde kan Forbudet mod Gengivelse udstrække sig til politiske Artikler eller Gengivelser af Dagsnyheder og blandede Meddelelser“. Altsaa Berner-Konventionens Artikel 7 er langt liberalere, trækker ikke nær saa snævre Grænser for Gengivelsesfriheden som Bestemmelsen i det foreliggende Forslags § 15. Det samme gælder ogsaa med Hensyn til et andet, i praktisk Henseende ikke ubigtigt Punkt. Efter Lovforslaget er det kun tilladt at benytte Stykker af andres Værker, naar det sker i „Samlinger til kirkeligt Brug eller til Skolebrug eller lignende elementære Undervisning“. Efter denne Bestemmelse vilde et Bæk, som alle kende, og som har spillet en betydelig Rolle i Retning af at udbrede i Samsunders forskellige Lag Kendskabet til nordisk Literatur, nemlig Professor B. Hansens Nordiske Digtere i det 19de Aarhundrede, være umuligt. Men naar man sammenholder Lovforslagets § 14 med den tilsvarende Bestemmelse i Berner-Konventionens Artikel 8, saa finder man, at denne ikke forbyder Uddrag af andres Værker, selv om Samlingen ikke er bestemt til en saa snæver Brug som nævnt i Lovforslaget. I Berner-Konventionens Artikel 8 hedder det udtrykkelig, at „angaaende Berettigelsen til at gøre Uddrag af literære og kunstneriske Værker til Skrifter, som ere bestemte til Undervisningsbrug, eller som have en videnskabelig Karakter eller til Restomstaaender, er Afgørelsen forbeholdt Lovgivningen i de enkelte Unionlande“. Det er altsaa en fri Sag for den enkelte Stat, om den vil sætte Grænsen her snævrere eller videre. Jeg kan derfor ikke indse, at det er rigtigt, at man, som sker i § 14, forbyder Mønstersamlinger med Uddrag af Forfatters Skrifter, naar Berner-Konventionen ikke gør det nødvendigt. — Foruden § 15 og den anførte Bestemmelse i § 14 er der en anden Paragraf i det foreliggende Lovforslag, som forekommer mig at være høist betænkelig, det er § 25, der omhandler Kunstnerretten. Denne Paragraf forbyder enhver som helst Gengivelse af et Kunstværk uden Kunstnerens Tilladelse, hvad enten Gengivelsen sker ved en mellemkommende kunstnerisk Virksomhed eller ad rent mekanisk eller kemisk Vej. Denne Bestemmelse gaar langt videre, end hvad der nu er gældende Ret. Det forbydes at gengive andres Kunstværker, paa hvilken Maade det end sker, og selv om Gengivelsen ikke

sker for Salgs Skyld eller i Afhændelsesøjemed. Den nugældende Lov gaar ikke nær saa vidt. Det er saaledes nu kun forbudt at gengive et Kunstværk, naar det sker til Salg, og selv under denne Forudsætning er ikke enhver Gengivelse forbudt, men kun visse Arter deraf. Det hedder saaledes i § 6 i Loven af 31te Marts 1864 om Eftergørelse af Kunstarbejder: „Fra Forbudet mod Eftergørelse af andres Kunstværker undtages: a) Gengivelse af Kunstværker i offentlige Kunstsamlinger, paa aaben Plads, saa og af Bygningers Ydersider med derpaa anbragte kunstneriske Brydelses; b) kunstneriske Arbejders Benyttelse af Haandværkere og Fabrikanten som Forbilleder ved Forarbejdelse af Brugsgenstande eller til disses Udmøntning“. Hvis den foreslaaede § 25 faar Lovkraft, vil det sige, at det bliver forbudt og straffes om nogen, naar vi en Gang saa en ny Rigsdagsbygning, tillader sig at tage Fotografier af den og uddeler disse paa et Bælgermøde, naar han ikke har Arkitektens Tilladelse dertil. Det vil ogsaa være Haandværkere forbudt at anbringe Gengivelser af offentlige Bygninger f. Eks. paa Kullegardiner, medmindre de paagældende Bygninger have opnaaet en vis Alder. At gengive Kunstværker, selv om de staa paa en offentlig Plads, vil ligeledes være forbudt. Og selv om Gengivelsen ikke er foregaaet i noget forretningsmæssigt Øjemed, er det alligevel forbudt og kan straffes. Hvis vi tænke os det Tilfælde, der dog kan indtræffe, at et Medlem af Rigsdagen faar en Hædersgave af nogle af sine Bælgere, en Gave, som er kunstnerisk udarbejdet, og han ønsker at gøre Kredsens Bælgere bekendte med dette Kunstværks Udseende, og derfor tager eller lader tage et Fotografi af Hædersgaven, saa kan han ikke lade disse Fotografier uddele paa sine Bælgermøder, uden at han efter Forslaget, gør sig skyldig i en strafbar Handling. Der synes, dog ikke at være nogen Rimelighed i dette.

De Bestemmelser i Lovforslaget, jeg her har nævnt, særlig i §§ 15 og 25, vil jeg altsaa anbefale til en nærmere Overvejelse af det Udvalg, der bliver nedsat om Sagen, og af den højtærede Kultusminister. Jeg støtter ikke, at det er nødvendigt, at man ubetinget fastholder Lovforslaget i den foreliggende Form for at naa det Maal, der efterstræbes. Og skulde det være nødvendigt at fastholde den for at komme ind i Berner-Unionen, saa tillader jeg mig at mene, at Hensynet til vort eget Land er vigtigere end Hensynet til, at vore Forfattere kunne opnaa et — jeg antager meget beskedent — Honorar fra Udlandet. Jeg gentager, hvad